

Zondag 23 april 2017, Beloken Pasen
Eucharistieviering vanuit de Onze-Lieve-Vrouwbasiliek in Scherpenheuvel.
Voorganger: pastoor Luc Van Hilst.
Homilie

‘Eerst zien en dan geloven’, deze moderne en herkenbare uitspraak lijkt ook de apostelen te typeren na de verrijzenis van Christus. Johannes zag het lege graf en geloofde; de leerlingen achter de gesloten deuren zien Jezus en geloven; Tomas ziet en mag de Heer zelfs aanraken en hij gelooft! De hele paastijd door komt de verrezen Heer de leerlingen tegemoet in hun aarzelend geloof dat wil zien en vaststellen. Geduldig en duidelijk.

In klank en beeld, ervaren de leerlingen dat het waar is wat Jezus hen heeft gezegd: ‘Ik zal moeten lijden en sterven, maar op de derde dag zal Ik verrijzen’.

De apostelen zullen dat na het ontvangen van de Heilige Geest voortzetten: de verkondiging van de verrijzenis in klank en beeld. Ze kunnen er niet over zwijgen en de wondertekenen die ze verrichten, spreken boekdelen.

De eerste christenen, de leerlingen van de leerlingen, zullen de verrezen Heer ook ontmoeten in het gemeenschappelijke leven, in het breken van het brood en in het gebed. Ook zij ervaren de aanwezigheid van de verrezen Heer en ‘elke dag bracht de Heer er meer bijeen!’ En dit alles in blijdschap en eenvoud van hart.

Wat een contrast met het lauwe geloof in de verrijzenis op onze dagen en in onze streken en de flauwe excuses die we vinden om erover te zwijgen, zowel achter de gesloten kerkdeuren als erbuiten.

Nochtans is de verrijzenis van Christus de kern van ons geloof; onze eigen verrijzenis die ermee verbonden is, de kern van onze hoop; het nieuwe leven dat wij in ons doopsel hebben ontvangen is de kern van onze liefde.

De Blijde Boodschap kunnen we samenvatten in twee woorden: liefde en leven. Beide heeft Jezus overvloedig getoond in woord en in daad, in elke ontmoeting met Hem worden liefde en leven ook altijd weer nieuw. In Hem worden ze zelfs eeuwig.

Liefde en leven in overvloed, telkens nieuw en eeuwig, is dat niet wat mensen van alle tijden verlangen? Is dat niet wat we vaak driftig en krampachtig zoeken? Wat we willen verwerven en verzekeren? En is het niet de grootste frustratie dat we daar op eigen kracht niet in lukken? Inderdaad, liefde en leven, kunnen wij niet afdwingen, kunnen we niet maken, dat moeten we krijgen. Dat is trouwens de ervaring in onze menselijke relaties en als we dat geschenk ontvangen, vragen we ons vertwijfeld af: ‘Waaraan heb ik dat verdiend? Hoe is dit mogelijk?’. Zo is het ook in de relatie met God. Hij laat ons delen in de overvloed van zijn liefde en van het leven dat Hij met ons voorheeft. Dat geschenk met verwondering aanvaarden is geloven.

Wij ontvangen deze gave telkens weer in de eucharistie, in klank en beeld. Wij worden vanuit de eucharistie gezonden om van wat wij hier aan overvloed aan liefde en leven ontvangen te getuigen, precies zoals de leerlingen van toen, de apostelen en de eerste christenen, in eenvoud en blijdschap van hart.

En zoals toen, waakt ook nu Maria met haar krachtige ja-woord bij ons groeiende geloof. Wat eenvoud en blijdschap van hart betekent, zien wij in haar leven, in haar geloof. In lief en in leed kunnen wij bij haar terecht, zij helpt ons om geloofwaardig te zijn in deze wereld en in deze tijd. Niet door te tonen wat wij kunnen, maar wat God kan en doet: een nieuw begin in Christus voor iedereen en voor altijd.

Beste vormelingen van de Sint-Martinusparochie in Stevoort, binnenkort gaan jullie de Heilige Geest ontvangen, precies zoals Maria die heeft ontvangen en de apostelen. Het is in de kracht van die Heilige Geest dat wij nieuw leven ontvangen en geven. Ontvang met een eenvoudig en blij hart die gave van God, leef ervan, heb lief en deel gul van die overvloed. Wek met uw jonge geloof in ons weer de aandacht en de verwondering voor de werking van de Heilige Geest en vergeef het ons als wij met onvoldoende geduld en duidelijkheid waken bij u.